Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (kuues koda)

16. oktoober 2024*

Ühine välis- ja julgeolekupoliitika – Piiravad meetmed seoses olukorraga Iraanis – Rahaliste vahendite külmutamine – Selliste isikute, üksuste ja asutuste loetelu, kelle suhtes kohaldatakse rahaliste vahendite ja majandusressursside külmutamist – Hageja nime kandmine loeteludesse – Põhjendamiskohustus – Kaitseõigused – Õigus tõhusale kohtulikule kaitsele – Proportsionaalsus – Võimu kuritarvitamine

Kohtuasjas T-201/23,

Communications Regulatory Authority (CRA), asukoht Teheran (Iraan), esindajad: advokaadid T. Clay, T. Zahedi Vafa ja K. Mehtiyeva,

hageja,

versus

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: D. Laurent, P. Mahnič ja S. Lejeune,

kostja,

ÜLDKOHUS (kuues koda),

koosseisus: koja president M. J. Costeira, kohtunikud M. Kancheva (ettekandja) ja U. Öberg,

kohtusekretär: V. Di Bucci,

arvestades menetluse kirjalikku osa,

arvestades asjaolu, et kolme nädala jooksul alates menetluse kirjaliku osa lõpetamisest teatamisest ei olnud pooled esitanud taotlust kohtuistungi määramiseks, ning olles Üldkohtu kodukorra artikli 106 lõike 3 alusel otsustanud teha otsuse ilma menetluse suulise osata,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

kohtuotsuse

1 Hageja Communications Regulatory Authority (CRA) palub ELTL artikli 263 alusel esitatud hagis tühistada teda puudutavas osas nõukogu 23. jaanuari 2023. aasta rakendusmäärus (EL) 2023/152, millega rakendatakse määrust (EL) nr 359/2011, mis käsitleb teatavate isikute, üksuste ja asutuste vastu suunatud piiravaid meetmeid seoses olukorraga Iraanis (ELT 2023, L 20 I, lk 1; edaspidi „vaidlustatud määrus“).

Vaidluse taust

2 Hageja on valitsusasutus, mis on seotud Iraani info- ja kommunikatsioonitehnoloogia ministeeriumiga (edaspidi „kommunikatsiooniministeerium“), mille tegevus ja korraldus on reguleeritud nimetatud ministeeriumi ülesannete ja volituste seadusega ning selle põhimäärusega. Viimati nimetatud õigusnormide kohaselt täidab hageja eelkõige kommunikatsiooniministeeriumi seatud eesmärke raadiosidesektoris ning teostab nimetatud ministeeriumi valitsemisalaseid, täidesaatvaid ja järelevalveülesandeid ning võimu. Hageja peamine tegevus seisneb sageduste reguleerimises, haldamises ja kontrollis Iraanis. Täpsemalt on hageja ülesanne anda välja telekommunikatsiooniteenuste osutamise litsentse ja jälgida nende omanike tegevust. Hagejal on ka seadusandlik roll, tehes pädevatele asutustele ettepanekuid kommunikatsioonialaste õigusnormide kohta ning võttes vastu juhiseid ja õigusnorme ühenduse turvalisusega seotud telekommunikatsiooni- ja IT-võrkude vastastikuse ühendamise kohta. Hageja ülesannete hulka kuulub ka telekommunikatsiooniteenuste kasutajate õiguste kaitse ja Iraani Islamivabariigi esindamine kommunikatsioonisektori regionaalsetes ja rahvusvahelistes ühendustes.

3 Euroopa Liidu Nõukogu võttis 21. märtsil 2011 vastu järeldused, milles märgiti, et Euroopa Liit on sügavalt mures inimõiguste olukorra pärast, mis Iraanis jätkuvalt halveneb. Nõukogu juhtis tähelepanu süstemaatilisele represseerimisele Iraani kodanike suhtes, kes peavad taluma tagakiusamist ning keda ohustab kinnipidamine selle eest, et nad kasutavad oma seaduslikku õigust sõnavabadusele ja rahumeelsele kogunemisele. Lisaks kinnitas nõukogu neis järeldustes liidu kavatsust tegeleda Iraanis toimuvate inimõiguste rikkumistega, kehtestades viivitamata piiravad meetmed isikute suhtes, kes inimõigusi tõsiselt rikuvad.

4 Nõukogu võttis 12. aprillil 2011 vastu otsuse 2011/235/ÜVJP teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud piiravate meetmete kohta seoses olukorraga Iraanis (ELT 2011, L 100, lk 51), milles on kehtestatud rida piiravaid meetmeid isikute suhtes, kes vastutavad inimõiguste tõsiste rikkumiste eest või nende toimepanemise eest Iraanis, ning nende isikute suhtes, kes neis rikkumistes osalevad.

5 Otsust 2011/235 rakendati nõukogu 12. aprilli 2011. aasta määrusega (EL) nr 359/2011, mis käsitleb teatavate isikute, üksuste ja asutuste vastu suunatud piiravaid meetmeid seoses olukorraga Iraanis (ELT 2011, L 100, lk 1; parandus ELT 2014, L 294, lk 49), mis on vastu võetud ELTL artikli 215 lõike 2 alusel.

6 Määruse nr 359/2011 artikli 2 lõigetes 1 ja 2 on sätestatud:

„1. Külmutatakse kõik rahalised vahendid ja majandusressursid, mis kuuluvad I lisas loetletud füüsilistele või juriidilistele isikutele, üksustele ja asutustele või mis on nende valduses või kontrolli all.

2. Rahalisi vahendeid ega majandusressursse ei anta otseselt ega kaudselt I lisas loetletud füüsiliste või juriidiliste isikute, üksuste või asutuste käsutusse ega nende toetuseks.“

7 Määruse nr 359/2011 artikli 3 lõigete 1 ja 2 kohaselt kantakse I lisas esitatud loetellu isikud, kes on nõukogu poolt kindlaks tehtud kui Iraanis inimõiguste tõsise rikkumise eest vastutavad isikud või nendega seotud isikud, üksused või asutused. Selles loetelus esitatakse loetellu kandmise põhjused.

8 Määruse nr 359/2011 artikli 12 lõiked 1–3 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Kui nõukogu otsustab füüsilise või juriidilise isiku, üksuse või asutuse suhtes kohaldada artikli 2 lõikes 1 osutatud meetmeid, muudab ta vastavalt I lisa.

2. Nõukogu edastab oma otsuse ja loetelusse kandmise põhjused füüsilisele või juriidilisele isikule, üksusele või asutusele kas otse, juhul kui aadress on teada, või teatise avaldamise kaudu, ning annab asjaomasele isikule, üksusele või asutusele võimaluse esitada oma märkused.

3. Kui esitatakse märkusi või uusi olulisi asitõendeid, vaatab nõukogu oma otsuse läbi ning teavitab vastavalt nimetatud isikut, üksust või asutust.“

9 22-aastane Iraani naine Mahsa Amini suri 16. septembril 2022 haiglas, olles kinni peetud Iraani moraalipolitsei poolt. Tema surmale järgnesid ulatuslikud meeleavaldused, mille Iraani ametiasutused surusid maha.

10 Liidu välisasjade ja julgeolekupoliitika kõrge esindaja tegi 25. septembril 2022 liidu nimel avalduse, milles mõistis hukka Iraani julgeolekujõudude poolt ulatusliku ja ebaproportsionaalse jõu kasutamise rahumeelsete meeleavaldajate vastu. Samuti teatas ta, et M. Amini surma eest vastutavad isikud tuleb vastutusele võtta, ning kutsus Iraani ametiasutusi tagama läbipaistvad ja usaldusväärsed uurimised, et teha kindlaks surnute ja arreteeritute arv, vabastada kõik rahumeelsed meeleavaldajad ning tagada kõigile kinnipeetavatele nõuetekohane menetlus. Lisaks rõhutas ta, et Iraani otsus piirata oluliselt juurdepääsu internetile ja blokeerida sõnumivahetusplatvormid rikub ilmselgelt sõnavabadust. Lõpetuseks märkis ta, et liit kaalub kõiki tema käsutuses olevaid võimalusi, et käsitleda M. Amini tapmise küsimust ja seda, kuidas Iraani julgeolekujõud on reageerinud tema surma tõttu puhkenud meeleavaldustele.

11 Nõukogu võttis 23. jaanuaril 2023 vastu rakendusotsuse (ÜVJP) 2023/153, millega rakendatakse otsust 2011/235 (ELT 2023, L 20 I, lk 23). Rakendusotsuse 2023/153 põhjenduses 2 on viidatud liidu välisasjade kõrge esindaja avaldusele eespool punktis 10 esitatud sõnastuses. Sama otsuse põhjenduses 3 on täpsustatud, et „[s]ellega seoses ja kooskõlas liidu võetud kohustusega käsitleda kõiki Iraaniga seotud mureküsimusi, sealhulgas inimõiguste olukorda, tuleks otsuse [2011/235] lisas esitatud selliste isikute ja üksuste loetellu, kelle suhtes kohaldatakse piiravaid meetmeid, lisada 18 isikut ja 19 üksust“. Rakendusotsuse 2023/153 artiklis 1 on ette nähtud, et otsuse 2011/235 lisa muudetakse vastavalt selle rakendusotsuse lisale.

12 Rakendusotsuse 2023/153 lisas esitatud üksuste loetelu rubriiki 15 kanti muu hulgas hageja nimi ja tema loetellu kandmise põhjendused olid järgmised:

„Communications Regulatory Authority (CRA) allub Iraani info- ja kommunikatsioonitehnoloogia ministeeriumile (ICT). CRA viib ellu Iraani valitsuse nõudeid internetisisu filtreerimiseks, kasutades selleks SIAM-nimelist nuhkvara.

2022. aasta meeleavalduste ajal kasutas CRA oma kontrolli internetiühenduse ja mobiiltelefonide üle meeleavaldajate jälgimiseks ning teisitimõtlejate ja meeleavaldajate tegevusest üksikasjaliku pildi loomiseks, et ametiasutused saaksid seda oma äranägemise järgi kasutada. Seetõttu vastutab CRA rahumeelsete meeleavaldajate, ajakirjanike, inimõiguste kaitsjate, üliõpilaste ja muude oma seaduslike õiguste eest seisvate isikute represseerimise toetamise eest.

Seetõttu vastutab CRA inimõiguste raskete rikkumiste eest Iraanis.“

13 Samal päeval võttis nõukogu määruse nr 359/2011 artikli 12 lõike 1 alusel vastu vaidlustatud määruse. Vaidlustatud määruse põhjenduste 2 ja 3 sõnastus on identne rakendusotsuse 2023/153 põhjenduste 2 ja 3 sõnastusega, välja arvatud viide otsuse 2011/235 lisa asemel määruse nr 359/2011 I lisale. Vaidlustatud määruse artiklis 1 oli ette nähtud, et määruse nr 359/2011 I lisa muudetakse vastavalt selle lisale.

14 Vaidlustatud määruse lisas esitatud üksuste loetelu rubriiki 15 kanti muu hulgas hageja nimi ja selle kande põhjendused sõnastuses, mis on identne eespool punktis 12 esitatuga.

15 Nõukogu avaldas 24. jaanuaril 2023 *Euroopa Liidu Teatajas* teatise isikutele, üksustele ja asutustele, kelle suhtes kohaldatakse meetmeid, mis on sätestatud otsuses 2011/235, mida rakendatakse rakendusotsusega 2023/153, ja määruses nr 359/2011, mida rakendatakse vaidlustatud määrusega (ELT 2023, C 25, lk 8).

16 Teatises oli muu hulgas täpsustatud, et nõukogu on otsustanud, et kõnealused isikud ja üksused tuleks lisada selliste isikute ja üksuste nimekirja, kelle suhtes kohaldatakse piiravaid meetmeid, mis on sätestatud otsuses 2011/235 ja määruses nr 359/2011, ning et nimetatud isikud ja üksused võivad esitada nõukogule koos täiendavate dokumentidega taotluse, et otsus nende kandmise kohta eespool nimetatud loetellu vaadataks uuesti läbi. Kõik sellekohased taotlused tuli saata enne 15. veebruari 2023 samas teatises märgitud aadressil.

Poolte nõuded

17 Hageja palub Üldkohtul tühistada vaidlustatud määrus osas, milles tema nimi kanti sellega määruse nr 359/2011 I lisasse.

18 Nõukogu palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

19 Hageja esitab hagi põhjendamiseks neli väidet. Esimeses väites väidab ta sisuliselt, et võimu on kuritarvitatud, teises, et on rikutud põhjendamiskohustust ja õigust tõhusale kohtulikule kaitsele, kolmandas väites väidab ta sisuliselt, et faktilised asjaolud on sisuliselt ebatäpsed, ja neljandas, et on rikutud proportsionaalsuse põhimõtet.

20 Nende väidete analüüsist ilmneb, et esiteks tuleb käsitleda teist väidet, mis puudutab põhjendamiskohustuse rikkumist ja õiguse tõhusale kohtulikule kaitsele rikkumist, teiseks kolmandat väidet, mis puudutab ilmset viga asjaolude hindamisel, kolmandaks neljandat väidet, mis käsitleb proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist, ja seejärel neljandaks esimest väidet, mis puudutab võimu kuritarvitamist.

Teine väide, et on rikutud põhjendamiskohustust ja õigust tõhusale kohtulikule kaitsele

21 Esimesena väidab hageja, et kuna nõukogu ei edastanud vaidlustatud määruse vastuvõtmisega samal ajal või vahetult pärast seda teavet või tõendeid, millel põhinevad tema nime määruse nr 359/2011 I lisas olevasse loetellu kandmise põhjendused, siis ei ole nõukogu täitnud oma kohustust tõendada nende põhjenduste paikapidavust ning on seega rikkunud oma põhjendamiskohustust.

22 Teisena väidab hageja, et vaidlustatud määruse põhjendused teda puudutavas osas kujutavad endast stereotüüpset põhjendust, mis koosneb kolmest eraldiseisvast 15-realisest lõigust, milles on tehtud kokkuvõte nõukogu oletustest, mis tulenevad hageja avalik-õiguslikust staatusest. Selline põhjendus ei ole kooskõlas kohtupraktikaga, mille kohaselt akti põhjendus peab võimaldama ühelt poolt isikul, keda vaidlusalune akt puudutab, vaidlustada selle kehtivust kohtus, olles täielikult teadlik talle ette heidetud asjaoludest, ja teiselt poolt võimaldama kohtul teostada kohtulikku kontrolli vaidlustatud akti üle. Hageja väitel ei saa põhjendamiskohustust piirata meetme võtmise poliitilise kontekstiga, seda enam, et konteksti asetamine ei võimalda hagejal mõista tema suhtes võetud piiravate meetmete ulatust ja vastavalt ka kohtul kõnealust meedet kontrollida. Nõukogul ei ole seega lubatud rikkuda oma põhjendamiskohustust viitega julgeoleku- ja välispoliitika huvidega seotud kaalutlustele.

23 Kolmandana vaidlustab hageja repliigis Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artiklite 47 ja 48 alusel selle dokumendi vastuvõetavuse, mille nõukogu esitas Üldkohtule tõendina tema nime määruse nr 359/2011 I lisasse kandmise põhjenduste toetuseks. Ta vaidlustab ka selles dokumendis esitatud teabe asjakohasuse ja tõendusjõu.

24 Nõukogu vaidleb hageja argumentidele vastu.

25 Tuleb meelde tuletada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on huve kahjustava akti põhjendamise kohustuse, mis kujutab endast kaitseõiguste tagamise põhimõtte osa, eesmärk esiteks anda huvitatud isikule piisavalt teavet selle kohta, kas otsus on piisavalt põhjendatud või on selle puhul tegemist veaga, mis võimaldab selle kehtivuse liidu kohtus vaidlustada, ja teiseks võimaldada viimati nimetatud kohtul teostada kontrolli selle akti õiguspärasuse üle (vt 15. novembri 2012. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punkt 49 ja seal viidatud kohtupraktika).

26 Samuti tuleb meenutada, et ELTL artiklis 296 ja harta artikli 41 lõike 2 punktis c nõutud põhjendus peab vastama asjaomase akti laadile ja selle vastuvõtmise kontekstile. Põhjendamise nõude hindamisel tuleb arvestada juhtumi asjaolusid, nimelt akti sisu, põhjenduste laadi ja selgituste saamise huvi, mis võib olla akti adressaatidel või teistel isikutel, keda akt otseselt ja isiklikult puudutab. Ei ole nõutud, et põhjenduses oleksid toodud kõik asjaomased faktilised ja õiguslikud asjaolud, kuna põhjenduse piisavust hinnates tuleb lisaks selle sõnastusele arvestada ka selle konteksti ja kõiki asjaomast valdkonda reguleerivaid õigusnorme (vt 17. septembri

2020. aasta kohtuotsus Rosneft jt *vs.* nõukogu, C-732/18 P, ei avaldata, EU:C:2020:727, punkt 77 ja seal viidatud kohtupraktika; 27. juuli 2022. aasta kohtuotsus RT France *vs.* nõukogu, T-125/22, EU:T:2022:483, punkt 103).

27 Seega on huve kahjustav akt ühelt poolt piisavalt põhjendatud siis, kui see on tehtud huvitatud isikule teadaolevas kontekstis, mis võimaldab tal mõista tema suhtes võetud meetme ulatust (vt 17. septembri 2020. aasta kohtuotsus Rosneft jt *vs.* nõukogu, C-732/18 P, ei avaldata, EU:C:2020:727, punkt 78 ja seal viidatud kohtupraktika). Teiselt poolt peab akti põhjenduse täpsusaste olema proportsionaalne materiaalsete võimaluste ja tehniliste tingimuste või tähtajaga, millest kinni pidades tuleb akt võtta (vt 27. juuli 2022. aasta kohtuotsus RT France *vs.* nõukogu, T-125/22, EU:T:2022:483, punkt 104 ja seal viidatud kohtupraktika).

28 Kohtupraktikas on lisaks täpsustatud, et piiravaid meetmeid kehtestava nõukogu akti põhjendusest ei pea selguma mitte ainult selle meetme õiguslik alus, vaid selles tuleb määratleda ka spetsiifilised ja konkreetsed põhjused, millest lähtudes nõukogu on oma kaalutlusõigust kasutades asunud seisukohale, et huvitatud isiku suhtes tuleb sellist meedet kohaldada (vt 27. juuli 2022. aasta kohtuotsus RT France *vs.* nõukogu, T-125/22, EU:T:2022:483, punkt 105 ja seal viidatud kohtupraktika).

29 Lõpetuseks tuleb meelde tuletada, et akti põhjendamise küsimus on oluline vorminõue, mida tuleb eristada põhjuste paikapidavusest, mis on vaidlusaluse akti sisulise õiguspärasuse küsimus. Akti põhjendamine seisneb nimelt nende põhjuste formaalses väljendamises, millel see akt põhineb. Kui neis kaalutlustes on viga, siis mõjutab see otsuse sisulist õiguspärasust, mitte aga selle otsuse põhjendatust, mis võib olla piisav, ehkki esitatud kaalutlused on valed (vt selle kohta 13. septembri 2013. aasta kohtuotsus Makhlouf *vs.* nõukogu, T-383/11, EU:T:2013:431, punktid 73 ja 74 ning seal viidatud kohtupraktika).

30 Hageja nime määruse nr 359/2011 I lisasse kandmise konteksti kohta tuleb märkida, et nagu nõukogu õigesti rõhutab, viidatakse vaidlustatud määruse põhjenduses 2 liidu kõrge esindaja 25. septembril 2022 liidu nimel tehtud avaldusele, mille sõnastust on korratud eespool punktis 10.

31 Lisaks, nagu on märgitud eespool punktis 11, on vaidlustatud määruse põhjenduses 3 täpsustatud, et just eespool punktis 10 meenutatud konteksti ja liidu kohustuse tõttu tegeleda kõigi Iraaniga seotud probleemidega, sealhulgas inimõigustega, kanti 19 üksust, sealhulgas hageja, määruse nr 359/2011 I lisas toodud loetellu füüsilistest ja juriidilistest isikutest, üksustest ja asutustest, kelle suhtes kohaldatakse piiravaid meetmeid.

32 Täpsemalt olid põhjused, miks hageja nimi määruse nr 359/2011 I lisasse kanti, esitatud eespool punktis 12 meenutatud sõnastuses vaidlustatud määruse lisas.

33 Tuleb tõdeda, et arvestades vaidlustatud määruse põhjendustes 2 ja 3 meenutatud konteksti puudutavaid asjaolusid, on neis põhjendustes piisavalt spetsiifiliselt ja konkreetselt selgitatud põhjusi, miks nõukogu leidis oma kaalutlusõigust kasutades, et hageja suhtes tuleb kohaldada piiravat meedet.

34 Vaidlustatud määruse põhjendustest nähtub nimelt, et hagejat peeti vastutavaks inimõiguste raskete rikkumiste eest Iraanis seetõttu, et ta viis ellu Iraani valitsuse nõudeid internetisisu filtreerimiseks, kasutades selleks SIAMi-nimelist nuhkvara ning eelkõige kasutades 2022. aastal pärast M. Amini surma toimunud sündmuste ajal ära oma kontrolli internetiühenduse ja mobiiltelefonide üle meeleavaldajate jälgimiseks ning teisitimõtlejate ja meeleavaldajate

tegevusest üksikasjaliku pildi loomiseks, et ametiasutused saaksid seda oma äranägemise järgi kasutada, toetades nii nimetatud ametiasutuste poolt meeleavaldajate represseerimist oma seaduslike õiguste teostamise pärast.

35 Lisaks tuleb tagasi lükata hageja argument, et nõukogu on rikkunud oma põhjendamiskohustust, kuna ta ei edastanud talle vaidlustatud määruse vastuvõtmisega samal ajal või vahetult pärast seda tõendeid, millel põhinevad tema põhjendused hageja määruse nr 359/2011 I lisasse kandmiseks, ning seega ei ole ta tõendanud nimetatud põhjenduste paikapidavust.

36 Nimelt esiteks, kuivõrd hageja soovib nende argumentidega väita, et nõukogu ei ole tõendanud, et vaidlustatud määruses tema määruse nr 359/2011 I lisasse kandmise põhjendamiseks esitatud põhjused peavad paika, siis tuleb märkida, et vastavalt eespool punktis 29 viidatud kohtupraktikale tuleb seda küsimust eristada vaidlustatud määruse põhjendamise küsimusest, mis puudutab nimetatud määruse formaalset õiguspärasust.

37 Teiseks, kuivõrd hageja soovib samade argumentidega väita, et nõukogu rikkus tema kaitseõigusi, kuna ta oli kohustatud omal algatusel võimaldama hagejal tutvuda oma toimiku materjalidega, siis tuleb märkida, et vaidlustatud määrus tehti hagejale teatavaks 24. jaanuaril 2023 *Euroopa Liidu Teatajas* avaldatud teatisega, milles paluti asjaomastel isikutel ja üksustel esitada nõukogule enne 15. veebruari 2023 uuesti läbivaatamise taotlus, ning et hageja ei esitanud väljaspool käesolevat menetlust sellist taotlust ega isegi taotlenud nõukogult oma toimikuga tutvumist.

38 Tuleb aga meenutada, et mis puudutab esmakordset kandmist selliste isikute ja üksuste loetellu, kelle suhtes kohaldatakse piiravaid meetmeid, siis juhul, kui piisavalt täpsed andmed võimaldavad huvitatud üksusel esitada tõhusalt oma seisukoha talle nõukogu poolt süüks pandavate asjaolude kohta, ei eelda kaitseõiguste tagamise põhimõte, et nõukogul on kohustus omal algatusel võimaldada tutvuda tema toimikus olevate dokumentidega. Nõukogu on kohustatud tagama võimaluse tutvuda kõigi asjaomast meedet puudutavate mittekonfidentsiaalsete haldusdokumentidega üksnes juhul, kui huvitatud pool seda taotleb. Toimiku materjalide omal algatusel edastamine kujutab endast tegelikult ülemäärast nõuet, kuna rahaliste vahendite külmutamise meetme võtmise hetkel ei ole kindel, et puudutatud üksus kavatseb toimikuga tutvumise teel kontrollida faktilisi asjaolusid, mis on nõukogu poolt tema vastu esitatud väidete alus (14. oktoobri 2009. aasta kohtuotsus Bank Melli Iran *vs.* nõukogu, T-390/08, EU:T:2009:401, punkt 97, ja 16. septembri 2013. aasta kohtuotsus Bank Kargoshaei jt *vs.* nõukogu, T-8/11, ei avaldata, EU:T:2013:470, punkt 68).

39 Käesolevas asjas tuleneb eeltoodust, et hagejal oli vaidlustatud määruse põhjenduste kaudu piisavalt täpset teavet, et ta saaks teha teatavaks oma seisukoha talle nõukogu süüks pandavate asjaolude kohta. Seega ei olnud viimane kohustatud omal algatusel edastama hagejale tema toimikus olevaid tõendeid.

40 Samuti tuleb rõhutada, et hageja argumendid lisas B.11 esitatud dokumendi vastuvõetavuse ja selles esitatud teabe tõendusjõu kohta puudutavad nende põhjenduste paikapidavust, millega põhjendati tema nime määruse nr 359/2011 I lisasse kandmist, ning need ei ole seega põhjendamiskohustuse rikkumist käsitleva väite põhjendamiseks asjakohased. Nimetatud argumente analüüsitakse seega koos sarnaste argumentidega, mille hageja esitas kolmanda väite raames, mille kohaselt on tehtud ilmne hindamisviga.

41 Järelikult tuleb teine väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kolmas väide, et faktilised asjaolud on sisuliselt ebatäpsed

42 Hageja väidab, et vaidlustatud määruses on teda puudutavas osas tehtud „ilmselge viga faktiliste asjaolude hindamisel“, kuna esiteks ei ole tal õigusvõimet, et viia ellu tegusid, mida nõukogu talle ette heidab, ja teiseks ei ole tal ka tehnilist suutlikkust tuvastada või luua meeleavaldajate tegevuse „üksikasjalikku tabelit“.

43 Hageja väidab nii esiteks, et tema põhimäärus ei luba tal teostada massilist järelevalvet rahvastiku üle ja veel vähem meeleavaldajaid „jälgida“. Hageja põhimääruse kohaselt tegutseb ta Iraani reguleeriva asutuse, vahendaja või ka esindajana. Lisaks rõhutab hageja, et isegi kui ta sooviks tegeleda filtreerimisega, ei saaks ta seda teha, kuna selline tegevus on õiguslikult piiritletud. Seega reguleerivad Iraanis vastupidi nõukogu väidetele andmete kogumist arvukad õigusaktid, eelkõige põhiseaduse artikkel 25, Iraani karistusseadustiku artikkel 582, mida täiendab 26. mai 2009. aasta küberkuritegude seadus, ning Iraani kriminaalmenetluse seadustiku artiklid 104 ja 150. See õiguslik raamistik on kooskõlas nõukogu 17. jaanuari 1995. aasta resolutsiooniga telekommunikatsiooni seadusliku pealtkuulamise kohta (EÜT 1996, C 329, lk 1). Lisaks nähtub ühe telekommunikatsioonieettevõtja kahest aruandest, et vastupidi nõukogu väidetele ei käsitle hageja nõuded mitte midagi enamat kui tavapäraseid seadusliku pealtkuulamise nõudeid.

44 Lisaks väidab hageja, et massilist jälgimist tuleb eristada isikute individuaalsest jälgimisest. Hageja väitel võib massiline jälgimine olla vajalik igas ühiskonnas rahu ja avaliku korra säilitamiseks, eelkõige isikute voogude ja kogunevate rahvahulkade jälgimise kaudu. See võimaldab avalikel üritustel ära hoida igasugust rahvahulkade kontrolli alt väljumist. Igal suveräänsel riigil on see järelevalvepädevus ning selle võimu teostamisest ei saa teha järeldust, et on rikutud isiklikke inimõigusi. See järelevalvepädevus on avaliku võimu prerogatiiv, mida on tunnustanud eelkõige Euroopa Inimõiguste Kohus.

45 Teiseks leiab hageja, et tema kasutataval tarkvaral nimega SIAM või farsi keeles *Samaneh yekparche Estehlamate Mokhaberati* ei ole selliseid funktsioone, mis võimaldaksid meeleavaldajate massilist või individuaalset jälgimist Iraani territooriumil.

46 Hageja väidab, et tarkvara SIAM on rakendusliidese (API) lüüs, s.o vahend, mille roll on olla sild, mis võimaldab üksusevälisel kliendil kasutada üksusesiseseid API-sid ning selle teenuseid. Iraanis kasutavad seda tarkvara Punane Poolkuu, kiirabid, tuletõrjujad ning teede ja kriisireageerimisega seotud üksused. Hageja väitel kasutavad kõnekeskused tarkvara SIAM eelkõige siis, kui hädaabiteenistused seda taotlevad. Kõnekeskused kasutavad seda tarkvara selleks, et jõuda mobiilsideoperaatoriteni, kes annavad seejärel ohus oleva isiku üksnes ligikaudse asukoha.

47 Lisaks rõhutab hageja, et ta ei saa edastada otse politsei- ja õigusasutustele teavet sideteenuste kasutajate kohta, kuna see teave on operaatorite valduses, kellel on võrgu käitamise luba.

48 Lõpuks vaidleb hageja vastu argumentidele, mille nõukogu esitas kostja vastuses seoses Iraani pealtkuulamissüsteemi väidetavate „funktsionaalsete koostisosadega“.

49 Hageja väidab seega, et nõukogu eksib tarkvara SIAM komponentide Force2GNumber, LocationCustomerList, GetCDR, GetIPDR ja ApplySusplp funktsionaalsuse osas, millele ta viitab kostja vastuses. Hageja selgitab, et nõukogu nende päringute kirjeldus, mis põhineb üksnes veebipõhise uuriva väljaande The Intercept artiklil, ei vasta tegelikkusele. Hageja väitel on

tegemist riigi telekommunikatsiooni reguleeriva organi käsutuses olevate klassikaliste ja tavaliste päringutega ning sarnased vahendid on olemas kõigil liidu liikmesriikidel. Sama kehtib süsteemide Legal Intercept (LI), Control Illegal Devices (CID), SHAHKAR ja SHAMSA kohta.

50 Lisaks vaidlustab hageja repliigis selle, kas artikkel „Hacked documents: How Iran track and control protesters phones“, mille The Intercept avaldas 28. oktoobril 2022 ja mille nõukogu esitas lisas B.11 (edaspidi „The Intercepti artikkel“), on vastuvõetav. Hageja väitel põhinevad selles artiklis väidetud faktilised asjaolud ühe Iraani mobiilsideoperaatori real sisedokumentidel, mida ei esitatud Üldkohtu menetluses, ning nõukogu piirdub kinnitusega, et selle artikli autoritel oli võimalik tutvuda dokumentidega, mille neile edastas „isik, kes [väidab], et ta on häkkinud Iraani sideoperaatorit“. See artikkel, mis on nõukogu toimiku peamine dokument, on seega vaid kuulduslik tõend. Vastavalt Euroopa Kohtu praktikale, mis käsitleb harta artikleid 47 ja 48, ning Euroopa Inimõiguste Kohtu praktikale, mis käsitleb Roomas 4. novembril 1950 allkirjastatud Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artiklit 6, on hiljem kohtuistungilt puudunud tunnistajate ütlused, mida vastaspool ei saa läbi vaadata, põhimõtteliselt keelatud, välja arvatud juhul, kui süüdistuses on piisavalt põhjendatud vajadust kasutada nende ütlusi ja kui süüdistatavale on antud muid menetluslikke tagatisi ning puuduvad muud teda süüstavad tõendid. Samuti otsustas Euroopa Kohus 8. detsembri 2022. aasta kohtuotsuses HYA jt (tunnistajate küsitlemise võimatus) (C-348/21, EU:C:2022:965), et kui tunnistajaid ei ole võimalik küsitleda, tuleb nende ütluste tõenduslikku jõudu pidada kaudseks isegi siis, kui niisugused ütlused on vastuvõetavad.

51 Sellest järeldub, et kuna nõukogu tugines vaidlustatud määruses tundmatu isiku väidetavatele väidetele, rikkus ta harta artikleid 47 ja 48, mistõttu tuleb see tõend vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

52 Hageja väidab repliigis samuti, et võistlevuse põhimõtte kohaselt võib kohus arvesse võtta üksnes menetlusdokumente ja selliseid dokumente, millega pooled on saanud tutvuda ja mille kohta neil on olnud võimalik esitada oma seisukoht. Nõukogu on aga ise tunnistanud, et The Intercepti artiklis nimetatud Iraani mobiilsideoperaator ei vastanud ajakirjanike palvele kommenteerida.

53 Nõukogu vaidleb hageja argumentidele vastu.

54 Tuleb märkida, et kolmanda väite raames vaidlustab hageja nende põhjenduste paikapidavuse, mida kasutati õigustamaks tema kandmist määruse nr 359/2011 I lisasse. Ta väidab nimelt, et tal ei ole ei õigusvõimet ega tehnilist suutlikkust tegeleda tegevusega, mida talle ette heidetakse.

55 Tuleb siiski samuti märkida, et nagu nähtub eespool punktist 23, heidab hageja teise väite raames nõukogule ette harta artiklite 47 ja 48 rikkumist ning tõendamiskoormise ümberpööramist, tuginedes oma hinnangus The Intercepti artiklile, kuna selles väljaandes mainitud dokumentide käesoleva menetluse toimikusse lisamata jätmise korral kujutavad selles artiklis esitatud asjaolud ja väljaütlemised endast pelgalt väiteid, mille suhtes hagejalt võeti võimalus teostada oma kaitseõigusi. Hageja väidab repliigis samuti, et käesolevas menetluses toimikusse lisatud tõendite puudumine kahjustab Üldkohtu kodukorra artikli 85 lõikes 1 sätestatud võistlevuse põhimõtte järgimist. Hageja rõhutab lisaks, et sellisel artiklil puudub tõenduslik väärtus.

56 Enne kui analüüsida The Intercepti artikli tõenduslikku väärtust puudutavaid argumente, tuleb analüüsida neid argumente, mis käsitlevad harta artiklite 47 ja 48 rikkumist ning võistlevuse põhimõtte rikkumist, ja seejärel argumente „faktiliste asjaolude hindamisel tehtud ilmse vea“ kohta.

Harta artiklite 47 ja 48 ning võistlevuse põhimõtte rikkumine

57 Kõigepealt tuleb tagasi lükata hageja argument, et The Intercepti artikkel, mille nõukogu esitas kostja vastuse lisas B.11, tuleb vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata sisuliselt põhjusel, et tal ei ole võimalik end kaitsta pelgalt väidete vastu, ning see rikub tema kaitseõigusi Üldkohtus.

58 Tuleb märkida, et Üldkohtule esitatud tõendite vastuvõetavuse küsimust, mida reguleerib kodukorra artikkel 85, tuleb eristada liidu kohtu poolt tõendite hindamise küsimusest.

59 Sellega seoses tuleb meenutada, et Euroopa Kohtu praktika kohaselt peavad liidu kohtud piiravate meetmete kontrollimisel tagama põhimõtteliselt täieliku kontrolli kõigi liidu õigusaktide seaduslikkuse üle põhiõiguste seisukohast, mis moodustavad liidu õiguskorra lahutamatu osa (vt selle kohta 18. juuli 2013. aasta kohtuotsus komisjon jt *vs.* Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 97; 28. novembri 2013. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Fulmen ja Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, punkt 58, ja 28. märtsi 2017. aasta kohtuotsus Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, punkt 106).

60 Nende põhiõiguste hulka kuuluvad muu hulgas kaitseõiguste tagamine ja õigus tõhusale kohtulikule kaitsele (vt 28. novembri 2013. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Fulmen ja Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, punkt 59 ja seal viidatud kohtupraktika; 28. novembri 2013. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, punkt 66).

61 Harta artikliga 47 tagatud kohtuliku kontrolli tõhusus nõuab samuti, et nende põhjenduste seaduslikkuse kontrollimise raames, millel põhineb otsus kanda konkreetse isiku nimi nende isikute ja üksuste loetellu, kelle suhtes kohaldatakse piiravaid meetmeid, või säilitada tema nimi selles loetelus, tagab liidu kohus, et otsus, mis puudutab seda isikut või üksust isiklikult, põhineb piisavalt kindlal faktilisel alusel. See hõlmab nimetatud otsuse aluseks olevas põhjenduste ülevaates väidetud asjaolude kontrollimist, nii et kohtulik kontroll ei ole piiratud esitatud põhjuste abstraktse tõenäosuse hindamisega, vaid see käsitleb küsimust, kas need põhjused või vähemalt üks neist, mida on peetud iseenesest nende aktide põhjendamiseks piisavaks, on tõendatud (vt selle kohta 18. juuli 2013. aasta kohtuotsus komisjon jt *vs.* Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 119; 18. juuni 2015. aasta kohtuotsus Ipatau *vs.* nõukogu, C-535/14 P, EU:C:2015:407, punkt 42, ja 18. veebruari 2016. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, punkt 109).

62 Seoses sellega peab just liidu pädev asutus vaidlustamise korral tõendama puudutatud isiku või üksuse vastu kasutatud põhjenduste paikapidavust, mitte puudutatud isik ise ei pea vastupidi tõendama nimetatud põhjenduste alusetust (vt selle kohta 18. juuli 2013. aasta kohtuotsus komisjon jt *vs.* Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 121).

63 Vastupidi sellele, mida väidab hageja, ei tulene sellest siiski, et nõukogu väidetav suutmatus tõendada, et hageja määruse nr 359/2011 I lisasse kandmise põhjendused – eeldusel, et need on tõendatud – kahjustaks hageja kaitseõigusi.

64 Nagu nähtub eespool punktis 61 viidatud kohtupraktikast, on liidu kohus vastupidi – kuna see on nõutud harta artikli 47 tõhususe kaitse seisukohast – kohustatud piiravate meetmete seaduslikkuse kontrollimisel kontrollima nende meetmete aluseks olevate põhjenduste paikapidavust ja seega nõukogu käesolevas asjas esitatud dokumentide tõenduslikku väärtust.

65 Seejärel tuleb käesolevas asjas asjasse puutumatuna tagasi lükata kaalutlused, millele hageja tugines ja mis on esitatud 8. detsembri 2022. aasta kohtuotsuses HYA jt (tunnistajate küsitlemise võimatus) (C-348/21, EU:C:2022:965), milles Euroopa Kohtult küsiti Euroopa Parlamendi ja nõukogu 9. märtsi 2016. aasta direktiivi (EL) 2016/343, millega tugevdatakse süütuse presumptsiooni teatavaid aspekte ja õigust viibida kriminaalmenetluses kohtulikul arutelul (ELT 2016, L 65, lk 1), artikli 6 lõike 1 ja artikli 8 lõike 1 ning harta artikli 47 teise lõigu tõlgendamise kohta.

66 Tuleb meenutada, et inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artikli 6 lõikes 2 ja harta artikli 48 lõikes 1 sätestatud süütuse presumptsiooni põhimõte on põhiõigus, mis annab isikutele või eraõiguslike isikute juhitavatele üksustele õigusi, mille järgimise tagab liidu kohus (vt 18. mai 2017. aasta kohtuotsus Makhlouf *vs*. nõukogu, T-410/16, ei avaldata, EU:T:2017:349, punkt 122 ja seal viidatud kohtupraktika).

67 Ajutiste meetmete võtmine rahaliste vahendite külmutamiseks ei ole vastuolus süütuse presumptsiooni põhimõttega, mille kohaselt on nõutud, et igaüht, keda süüdistatakse kuriteos, peetakse süütuks seni, kuni tema süü ei ole seaduse kohaselt tõendatud, kui nende meetmete eesmärk ei ole algatada puudutatud isiku või üksuse suhtes kriminaalmenetlust. Sellised meetmed peavad olema nende raskust arvestades siiski ette nähtud seadusega, need peab vastu võtma pädev asutus ning need peavad olema ajaliselt piiratud. Eespool punktist 13 tuleneb, et kaks esimest kriteeriumi on täidetud. Lisaks, mis puudutab ajalist piiratust, siis tuleb märkida, et vastavalt määruse nr 359/2011 artikli 12 lõigetele 3 ja 4 vaadatakse sama määruse I lisa korrapäraselt ja vähemalt iga 12 kuu järel läbi, kusjuures isiku või üksuse nimetatud loetellu kandmist võib vajaduse korral pikendada või muuta. Hageja suhtes kehtestatud meetmed on seega ajaliselt piiratud (vt selle kohta 18. mai 2017. aasta kohtuotsus Makhlouf *vs*. nõukogu, T-410/16, ei avaldata, EU:T:2017:349, punkt 123 ja seal viidatud kohtupraktika).

68 Lisaks tuleb märkida, et kõnealused piiravad meetmed ei too kaasa hageja vara konfiskeerimist kui kuritegelikul teel saadud tulu, vaid ennetavat külmutamist. Need meetmed ei kujuta endast seega karistust ega eelda ka mingit sellist süüdistust (vt 18. mai 2017. aasta kohtuotsus Makhlouf *vs*. nõukogu, T-410/16, ei avaldata, EU:T:2017:349, punkt 124 ja seal viidatud kohtupraktika).

69 Nimelt ei kujuta vaidlustatud määrus endast hagejat puudutavas osas selle tuvastamist, et rikkumine on tegelikult toime pandud, vaid see on vastu võetud ennetavat laadi haldusmenetlustes, mille ainus eesmärk on võimaldada nõukogul tagada tsiviilelanike kaitse (vt selle kohta 18. mai 2017. aasta kohtuotsus Makhlouf *vs*. nõukogu, T-410/16, ei avaldata, EU:T:2017:349, punkt 125 ja seal viidatud kohtupraktika).

70 Lõpuks tuleb tagasi lükata ka hageja argument, et kuna The Intercepti artiklis mainitud dokumente ei ole käesoleva kohtuasja toimikusse lisatud, tuleb see artikkel vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata põhjendusel, et võistlevuse põhimõtte kohaselt võib kohus arvesse võtta üksnes selliseid menetlusdokumente ja dokumente, millega pooled on saanud tutvuda ja mille kohta neil oli võimalik esitada oma seisukoht. Sellega seoses piisab, kui märkida, et hagejal oli võimalus esitada märkusi tõendite kohta, mille nõukogu oli esitanud lisas B.11, eelkõige selle artikli kohta, mille tõendusliku väärtuse ta pealegi vaidlustab.

71 Lisaks on oluline märkida, et tarkvara SIAM kasutusjuhendiga, millest esimene on koostatud farsi keeles ja teine inglise keeles, oli võimalik vahetult tutvuda The Intercepti artiklis toimiku WK 307/2023 INIT leheküljel 3 oleva hüperlingi kaudu ning nõukogu esitas selle kostja vastuse lisas B.11.

72 Seega tuleb hageja väited, et on rikutud harta artikleid 47 ja 48 ning võistlevuse põhimõtet, tagasi lükata.

The Intercepti artikli tõenduslik väärtus

73 Hageja heidab The Intercepti artikli osas ette, et tegemist on lihtsalt ajakirjandusliku väljaandega, mis sisaldab üksnes kontrollimatuid väiteid, ning seega puudub sellel igasugune tõendusjõud.

74 Sellega seoses tuleb meelde tuletada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt põhineb Euroopa Kohtu ja Üldkohtu tegevus tõendite vaba hindamise põhimõttel ning et ainus tõendite väärtuse hindamise kriteerium on nende usaldusväärsus. Dokumendi tõendusjõu hindamiseks tuleb kõigepealt kindlaks teha selle sisu tõepärasus ning eriti arvesse võtta dokumendi päritolu, koostamise asjaolusid, adressaati ja seda, kas dokumendi sisu arvestades näib see mõistlik ja usaldusväärne (vt 31. mai 2018. aasta kohtuotsus Kaddour *vs.* nõukogu, T-461/16, EU:T:2018:316, punkt 107 ja seal viidatud kohtupraktika).

75 Kuna liidu asutustel ei ole pädevust kolmandates riikides uurimist läbi viia, peavad nad oma hinnangus lähtuma üldsusele kättesaadavatest infoallikatest, aruannetest, ajakirjanduses avaldatud artiklitest, salateenistuse aruannetest või muudest samalaadsetest allikatest (14. märtsi 2018. aasta kohtuotsus Kim jt *vs.* nõukogu ja komisjon, T-533/15 ja T-264/16, EU:T:2018:138, punkt 107, ning 1. juuni 2022. aasta kohtuotsus Prigozhin *vs.* nõukogu, T-723/20, ei avaldata, EU:T:2022:317, punkt 59).

76 Nimelt oleks liigne ja ebaproportsionaalne nõuda nõukogult, et ta teeks ise kohapealseid uurimisi, mis puudutavad paljudes massiteabevahendites edastatud faktide tõele vastavust (25. jaanuari 2017. aasta kohtuotsus Almaz-Antey Air and Space Defence *vs.* nõukogu, T-255/15, ei avaldata, EU:T:2017:25, punkt 148).

77 Ajakirjanduses ilmunud artikleid võib seega kasutada teatud asjaolude olemasolu kinnitamiseks, kui need pärinevad mitmest erinevast allikast ja kui need on neis kirjeldatud asjaolude osas piisavalt konkreetsed, täpsed ja kokkulangevad (vt 11. septembri 2019. aasta kohtuotsus Topor-Gilka ja WO Technopromexport *vs.* nõukogu, T-721/17 ja T-722/17, ei avaldata, EU:T:2019:579, punkt 137 ja seal viidatud kohtupraktika).

78 Käesolevas asjas tugines nõukogu hageja kandmisel määruse nr 359/2011 I lisasse toimiku WK 307/2023 INIT neljale dokumendile, mis on esitatud kostja vastuse lisas B.11.

79 Esiteks on tegemist The Intercepti artikliga; teiseks artikliga „Hacker Leaks Manuals Showing How Iran Uses Mobile Networks to Track Protesters“, mis avaldati 31. oktoobril 2022 spetsialiseerunud veebisaidil Commrisk; kolmandaks artikliga „Iran: New tactics for digital repression as protests continue“, mis avaldati 17. novembril 2022 ühenduse ARTICLE 19 veebisaidil, ja neljandaks artikliga „Iran is using spyware to track citizens attending protests“, mis avaldati 3. novembril 2022 veebipõhises uurimisajakirjas The Tech Monitor.

80 Hageja väidab, et nõukogu tugineb vaidlustatud määruse puhul teda puudutavas osas üksnes The Intercepti artiklis esitatud väidetele, mis omakorda põhinevad anonüümse isiku ütlustel.

81 Tuleb märkida, et The Intercepti artiklist nähtub, et Iraani mobiilsideoperaatori sisedokumentide, eelkõige hageja juhtide e-kirjavahetuse ning kahe tarkvara SIAM kasutusjuhendi põhjal, millest üks on inglise keeles ja teine farsi keeles, avastasid selle artikli koostajad, kuidas Iraani

ametiasutused lõid hageja kaudu Iraani mobiilsidevõrkude tagaplaanil toimiva süsteemi, mis võimaldas Iraani valitsusel mööda minna kõnede krüpteerimissüsteemist, jälgida telefonikasutaja liikumist, tuvastada kõik konkreetses kohas asuvad telefonid, analüüsida kõiki telefonikasutaja kontakte ja katkestada kasutaja internetiühendus või seda aeglustada, mida kasutati Iraani elanikkonna mahasurumiseks ja kontrollimiseks pärast M. Amini surma 2022. aastal. Selles artiklis on ka selgitatud, et tarkvara SIAM kasutusjuhendis, mis on inglise keeles, on täpsustatud, et „[hageja] eeskirjade kohaselt peavad kõik sideoperaatorid andma [talle] otsese juurdepääsu oma süsteemile, et uurida (*sic*) klientide teavet, ja muutma oma veebiteenuse kaudu osutatavaid teenuseid“, ning see sisaldab lisaks tehnilist teavet kõige võimsamate päringute kohta, mida tarkvara SIAM kasutab kasutajate kohta andmete kogumiseks otse Iraani mobiilsideoperaatoritelt.

82 Samuti tuleb märkida, et The Intercepti artikli autorid intervjueerisid kahte isikut, keda esitleti ekspertidena.

83 Sellega seoses tuleb rõhutada, et vastupidi sellele, mida väidab hageja, ei ole esimene isik, keda esitleti eksperdina, „isik, keda keegi ei tea ja kellel ei näi olevat mingit erilist legitiimsust“. Toimikust nähtub nimelt, et esimene isik on teadustöötaja CitizenLab Canadas, mis on Toronto Ülikoolis (Kanada) asuv interdistsiplinaarne laboratoorium, mis on spetsialiseerunud „teadus- ja arendustegevusele, kõrgetasemelisele poliitikastrateegiale ja juriidilistele ülesannetele interdistsiplinaarselt info- ja kommunikatsioonitehnoloogia, inimõiguste ja ülemaailmse julgeoleku valdkonnas“, ning et teda on juba sellise eksperdina nimetatud ühes artiklis, mis avaldati 1. veebruaril 2022 tuntud ajalehes The Guardian.

84 Samuti nähtub toimikust, et teine isik, keda nimetati The Intercepti artiklis eksperdiks, esineb ise ning teda on ka rahvusvaheline uudisteagentuur Reuters mitu korda esitlenud kui Texases (Ameerika Ühendriigid) asuva organisatsiooni MIAAN group, mis „kaitseb inimõigusi Iraanis“, digitaalõiguste ja julgeoleku direktor. Vastupidi sellele, mida väidab hageja, ei saa pelk asjaolu, et on „teada, et [tegemist on] avalikult ja reservatsioonideta Iraani valitsuse vastu avalikult esineva persooniga“, tingimata muuta tema avaldusi asjakohatuks, põhjusel et ta ei ole neutraalne ja erapooletu.

85 Sellega seoses tuleb märkida, et sellise isiku kogemus, kes on spetsialiseerunud inimõiguste, eelkõige digitaalõiguste kaitsele ja keda hageja ise kvalifitseerib Iraani režiimi vastaseks, on asjakohane selleks, et anda tarvilik arvamus selle kohta, kuidas Iraani ametiasutused võiksid kasutada The Intercepti artiklis kirjeldatud süsteemi nimetatud õiguste rikkumiseks.

86 Lisaks on oluline rõhutada, et The Intercepti veebisaidil avaldatud artikkel ei piirdunud lihtsalt väidete esitamise ega isegi ekspertide arvamuste taasesitamisega, vaid toetas oma väiteid ja arvamusi tarkvara SIAM ingliskeelse kasutusjuhendi – millega seal oli võimalik vahetult visualiseerimisaknas tutvuda – ja farsikeelse teise kasutusjuhendiga, millel oli hageja logo.

87 Lisaks tuleb muude toimikus WK 307/2023 INIT olevate artiklite kohta märkida, et veebisait Commrisk, mida kirjeldatakse kui „veebisaiti, mis kajastab ohte, millega elektroonilise side pakkujad ja nende kliendid kokku puutuvad“, ja The Tech Monitor, mis on defineeritud kui väljaanne, mille eesmärk on anda „andmetel ja analüüsidel põhinevat teavet ettevõtete juhtidele, digitaalvaldkonna vastutavatele isikutele ja vastutavatele poliitikutele maailmas, mida on mõjutanud ja inspireerinud tehnoloogia“, on telekommunikatsioonile spetsialiseerunud meediaväljundid ning et ühendust ARTICLE 19, mis asub Londonis (Ühendkuningriik), kirjeldatakse kui „rahvusvahelist mõttekoda, mis toetab sõnavabadust toetavaid liikumisi kohalikul ja ülemaailmsel tasandil, selleks et tagada, et kõik inimesed saaksid kasutada oma jõudu

sõna kaudu“, mistõttu tuleb neid pidada asjakohasteks teabeallikateks info- ja kommunikatsioonitehnoloogia kasutamisel käsikäes põhiõiguste, eelkõige sõnavabaduse õiguse teostamisega.

88 Kuigi kõigis kolmes Commriski, ARTICLE 19 ja The Tech Monitori artiklis on viidatud The Intercepti artiklile, on Commriski artiklis viidatud ka selle autori kogemusele, kes kohtus sellise tehnoloogiaettevõtte esindajaga, kes püüdis müüa Iraanile tarkvara, millel on tarkvaraga SIAM „imelikult sarnased“ funktsioonid, ja kes oli andnud vabatahtlikult teavet selle müügitehingu kohta.

89 Lisaks nähtub ühenduse ARTICLE 19 artiklist, et see ühendus on juba mitu aastat jälginud interneti kontrollide ulatust ning et ta tõi aruandes „Iran Tightening the Net 2020“ välja, kuidas toimib internetitaristu selles riigis ja kuidas ametiasutused seda juhivad. Kõigepealt on olemas tsentraliseeritud süsteem, mis võimaldab katkestada internetiühenduse sellistel üritustel, kus kontrolli interneti üle peetakse riigi julgeoleku küsimuseks. Ühendus ARTICLE 19 avastas, et hageja kasutab kommunikatsiooniministeeriumi kontrolli all, mida tegelikult kontrollivad Iraani luureteenistused, jälgimis- ja tsensuuriseadmeid internetiühenduse pakkujate tasandil ning annab riikliku julgeolekunõukogu nimel korralduse internetiühenduse katkestamiseks ja muudeks häireteks. Ühenduse ARTICLE 19 artiklis on samuti märgitud, et Iraani ametiasutused kasutavad tehnoloogiaid, mis blokeerivad interneti tsensuurist kõrvalehoidmiseks kasutatavate vahendite, näiteks virtuaalsete privaatvõrkude (VPN) kasutamist, ning seda, et mobiilneinternetiühendus on katkestatud või tugevalt häiritud, mis kujutab endast digitaalsete repressioonide taktikat. Nii kasutatakse alates 2019. aasta novembrist üha enam mobiilsele internetile juurdepääsu katkestamist. Selliseid katkestamisi on alates 2021. aastast kasutatud eelkõige regionaalsetel üritustel. Nii on märgitud, et mobiilne internetiühendus oli paljudes kohtades välja lülitatud enamikul päevadest, mis järgnesid M. Amini surmale järgnenud sündmustele. Need katkestused mõjutasid kõige suuremaid mobiilse internetiühenduse pakkujaid kogu riigis, millel oli negatiivne mõju internetiühendusele riigis, kus mobiilne internet on peamine viis, kuidas elanikkond internetiühendusele ligi pääseb.

90 Eeltoodust tuleneb seega, et The Intercepti artiklis esitatud väiteid kinnitavad muud toimikus WK 307/2023 INIT olevad tõendid ning seetõttu ei tuginenud nõukogu vastupidi hageja väidetele üksnes selles artiklis esitatud väidetele. Seega, arvestades erinevate tõendite kokkulangevust ja eespool mainitud asjaolusid seoses nende kogumisega, võis neid väiteid õiguspäraselt arvesse võtta.

Hageja nime loetellu kandmise põhjendatus

91 Kõigepealt tuleb märkida, et kuigi hageja väidab, et nõukogu tegi käesolevas asjas „ilmselge vea faktiliste asjaolude hindamisel“, tuleb hageja sellekohaseid argumente pidada talle ette heidetavate asjaolude sisulise õigsuse vaidlustamiseks. Nimelt nähtub käesoleva väite põhjendamiseks esitatud argumentidest, mida on meenutatud eespool punktis 42, et hageja ei vaidle vastu sellele, et talle etteheidetavad asjaolud võivad olla kaetud määruse nr 359/2011 artikli 3 lõigetes 1 ja 2 ette nähtud loetellu kandmise kriteeriumidega, vaid nimetatud faktiliste asjaolude tegelikkusele.

92 Sellega seoses tuleneb eespool punktis 62 meenutatud kohtupraktikast, et liidu kohtu kontroll hõlmab üksuse suhtes piiravaid meetmeid kehtestava otsuse aluseks olevates põhjendustes väidetud asjaolude kontrollimist ning et see kontroll ei piirdu esitatud põhjenduste abstraktse tõepärasuse hindamisega, vaid see käsitleb küsimust, kas need põhjendused või vähemalt üks neist, mida iseenesest peetakse selle otsuse argumenteerimiseks piisavaks, on tõendatud.

93 Nende põhjenduste tõelevastavuse hindamisel tuleb tõendeid ja teavet analüüsida mitte eraldi võetuna, vaid seostatuna nende kontekstiga. Nimelt täidab nõukogu temal lasuva tõendamiskoormise, kui ta viitab liidu kohtus piisavalt konkreetsete, täpsete ja kokkulangevate kaudsete tõendite kogumile, mis tõendavad piisava seose olemasolu selle isiku, keda rahaliste vahendite külmutamise meede puudutab, ja taunitava režiimi või üldisemalt olukorra vahel, mille vastu võideldakse (vt selle kohta 20. juuli 2017. aasta kohtuotsus Badica ja Kardiam *vs.* nõukogu, T-619/15, EU:T:2017:532, punkt 99 ja seal viidatud kohtupraktika).

94 Neid kaalutlusi arvestades tuleb kontrollida, kas nõukogu võis vaidlustatud akti vastuvõtmisel õigustatult leida, et hageja suhtes võib kohaldada piiravaid meetmeid.

95 Mis puudutab esiteks Iraani õiguse sätteid, millele hageja viitab, et põhjendada seda, et tal on õiguslikult takistatud Iraani mobiilsidevõrkude kasutajate sideseire ja kontrollimine, siis tuleb märkida, et Iraani Islamivabariigi põhiseaduse artikli 25 kohaselt on „[v]äljaannete kontrollimine ja edastamata jätmine, telefonivestluste salvestamine ja avaldamine, telegraafiliste ja teleksikõnede avalikustamine, tsensuur, […] salajane pealtkuulamine ja igasugune jälgimine keelatud, kui seaduses ei ole sätestatud teisiti“.

96 Iraani karistusseadustiku artiklis 582 on sätestatud:

„Kui riigiametnik või teenistuja pääseb muul kui seadusega lubatud juhul ligi isikute kirjavahetusele või telegraafilistele ja teleksikõnedele või arestib, hävitab, kontrollib, registreerib või kuulab neid pealt või avaldab nende sisu ilma omaniku loata, karistatakse teda ühe- kuni kolmeaastase vangistusega või rahalise karistusega summas 6–18 miljonit [Iraani] riaali [(IRR)].“

97 Iraani kriminaalmenetluse seadustiku artiklis 104 on sätestatud:

„Isikute telekommunikatsiooni [pealtkuulamine] on keelatud, välja arvatud juhul, kui see on seotud riigi sise- või välisjulgeolekuga või kui seda peetakse vajalikuks käesoleva seadustiku artikli 302 punktides a, b, c ja d loetletud kuritegude uurimiseks. Sellisel juhul toimub pealtkuulamine provintsi ülemkohtu esimehe heakskiidul, määrates kindlaks selle kestuse ja sageduse. Käesoleva seadustiku artiklis 307 loetletud isikute ja ametnike telefonikõnede pealtkuulamise peab heaks kiitma ülemkohtu esimees ning seda pädevust ei või delegeerida teistele isikutele.“

98 Neist sätetest tuleneb, et kuigi pealtkuulamine on põhimõtteliselt keelatud, on see siiski õiguslikult võimalik, eelkõige „kui see on seotud riigi sise- või välisjulgeolekuga või kui seda peetakse vajalikuks [teatavate kuritegude] puhul“ või kui „juhtum on seotud riigi julgeolekuga“. Sellega seoses tuleb ka märkida, et juhud, mil telekommunikatsiooni pealtkuulamine on õiguslikult võimalik, on määratletud väga laialt.

99 Lisaks tuleb märkida, et hageja väitele räägib vastu ka tarkvara SIAM ingliskeelne kasutusjuhend, mille autentsust ta pealegi ei vaidlusta ja milles on märgitud, et „[hageja] eeskirjade kohaselt peavad kõik sideoperaatorid andma [talle] otsese juurdepääsu oma süsteemile, et uurida (*sic*) klientide teavet, ja muutma oma veebiteenuse kaudu osutatavaid teenuseid“.

100 Teiseks tuleb hageja väidetava tehnilise võimetuse kohta teostada järelevalvet ja kontrolli Iraani mobiilsidevõrkude kasutajate üle tõdeda, et see ei ole tõsi.

101 Seega on oluline rõhutada, et hageja ei vaidlusta tarkvara SIAM ega süsteemide Legal Intercept (LI), Control Illegal Devices (CID), SHAHKAR ja SHAMSA päringute Force2GNumber, LocationCustomerList, GetCDR, GetIPDR ja ApplySusplp olemasolu. Hageja ei vaidle vastu ka asjaolule, et ta kasutab tarkvara SIAM ja neid süsteeme. Hageja ei vaidle samuti vastu tema juhtide ja Iraani mobiilsideoperaatori vahelise e-kirjavahetuse autentsusele, millele on viidatud The Intercepti artiklis, ega tarkvara SIAM kasutusjuhendite autentsusele, millest esimene on inglise keeles ja teine farsi keeles.

102 Nimelt piirdub hageja väitega, et esiteks ei ole nende päringute kasutamisel nõukogu kirjeldatud mõju või et see vastab õiguspärasele eesmärgile ja et teiseks on süsteemid Legal Intercept (LI), Control Illegal Devices (CID), SHAHKAR ja SHAMSA enamikus riikides levinud.

103 Sellega seoses tuleb meenutada, et tarkvara SIAM ingliskeelses kasutusjuhendis on märgitud, et „[hageja] eeskirjade kohaselt peavad kõik sideoperaatorid andma [talle] otsese juurdepääsu oma süsteemile, et uurida (*sic*) klientide teavet, ja muutma oma veebiteenuse kaudu osutatavaid teenuseid“.

104 Lisaks tuleb märkida, et vastavalt nõukogu esitatud prantsuskeelsele tõlkele on tarkvara SIAM farsikeelse kasutusjuhendi sissejuhatuses märgitud, et nimetatud tarkvara eesmärk on „luua kesksüsteem, mis on ühtne ja koondatud eri serveritesse päringute tegemiseks“, ning „võimaldada hallata ja kontrollida sidet ja kasutajate tegevust“.

105 Lisaks on kasutusjuhendi osas „Sidepõhimõtted“ märgitud, et „funktsiooni sisendparameetrid on tarkvara SIAM edastatud teabe hulgas, mis puudutab iga operaatorile päringute esitamise meetodit (funktsioon), ja et funktsiooni väljundväärtused on päringule vastamise andmed (ja nende liigituse järjekord) [ja et] operaatorid peavad saatma SIAMile igale päringule nõutud vastuse just nimelt vastavalt nimetatud funktsiooni väljundparameetreid käsitlevas osas kirjeldatud järjestusele ja sisule“.

106 Peale selle on nimetatud kasutusjuhendis samuti täpsustatud, et operaatorid on kohustatud „vastama tarkvara SIAM päringutele ööpäev läbi (24/7)“ ning tagama, et „kõik vajalikud arvuti-, tarkvara-, võrguside- ja turvaseadmed, nagu liiasus (*Redundancy*), koormusjaotur (*Load Balancing*), tulemüür (*Firewall*), ning kõik muud vajadused on täidetud“.

107 Neist järeldustest tuleneb, et tarkvara SIAM päringud on suunatud kõikidele Iraani mobiilisideoperaatoritele ja et viimased on kohustatud neile igal ajal ettekirjutatud vastuse andma.

108 Neid kaalutlusi arvestades tuleb hinnata hageja argumente tarkvara SIAM päringute ning süsteemide Legal Intercept (LI), Control Illegal Devices (CID), SHAHKAR ja SHAMSA kohta.

109 Nii väidab hageja päringu LocationCustomerList kohta, et see ei võimalda konkreetset mobiilsidevõrgu kasutajat täpselt jälgida, kuna selle kaudu on võimalik tuvastada mobiilsidevõrgu kasutajaid ainult alal, mis on mobiilsidemastist 200 meetrist kuni 2 kilomeetri kaugusel. Tuleb siiski tõdeda, et hageja möönab, et see päring võimaldab tuvastada kõik mobiilsidevõrgu kasutajad, kes asuvad teatavas geograafilises piirkonnas, isegi kui see on ligikaudne. See nähtub selgelt ka selle päringu kirjeldusest tarkvara SIAM ingliskeelses kasutusjuhendis, milles on märgitud, et „see funktsioon, millele on antud asukoha parameeter, peaks andma vastuseks selles

kohas asuvate numbrite loetelu“. Lisaks tuleb märkida, et farsikeelsest kasutusjuhendist nähtub, et päring IdentitySearch kohustab ettevõtjaid saatma tulemused „tabeli“ kujul, kuhu on märgitud füüsiliste isikute puhul telefoninumber, eesnimi, isa eesnimi, sünnitunnistuse number, sünniaeg, postiindeks, kodakondsus, passinumber, postiaadress või -aadressid, tasumise liik (ettemakse / hilisem makse), liini liik (SIM-kaart või muu), väljaandmise kuupäev, IP-aadress ning aadressi geograafilised pikkus- ja laiuskoordinaadid.

110 Päringu Force2GNumber kohta väidab hageja, et vastupidi sellele, mida väidab nõukogu, ei suurenda see päringu häkkimise ohtu. Siiski, nagu nõukogu õigesti märgib, ei sea asjaolu – eeldusel, et see on tõendatud –, et nimetatud päring ei suurenda häkkimise ohtu, kahtluse alla tõdemust, et selline päring, mille eesmärk on sundida mobiiltelefoni kasutama uuemate 3G ja 4G võrkude asemel 2G võrku, muudab võimatuks selle telefoni kaudu videote vaatamise ja jagamise.

111 Päringute GetCDR ja GetIPDR kohta väidab hageja, et esiteks on nende eesmärk vaadata telefoni ajalugu ja teiseks saada kätte nende seadmete IP-aadress, milles on aktiveeritud teatav SIM-kaart. Hageja väitel on nende funktsioonide ainus eesmärk vastata kohtuliku uurimise vajadustele ning need on kohtute käsutuses olevad põhivahendid, millest annavad tunnistust kohtumäärused ja politsei kirjad, mis on lisatud repliigile. Siiski tuleb esiteks märkida, et hageja ei ole esitanud ühtegi tõendit, mis näitaks, et seda funktsiooni saab kasutada üksnes vastusteks Iraani kohtute ja politsei õiguspärastele taotlustele. Teiseks, nagu on juba märgitud eespool punktis 98, on juhtumid, mil telekommunikatsiooni pealtkuulamine on õiguslikult võimalik, määratletud väga laialt.

112 Päringute ApplySusp ja ApplySuspIP kohta väidab hageja, et need võimaldavad kõrvaldada kasutuselt SIM-kaardid, mille kohta kasutajad on deklareerinud, et need on kaotatud või varastatud, või mis kuuluvad isikutele, kes on surnud. Hageja rõhutab, et see pädevus on täiesti tavapärane ja võrreldav teiste riikide, näiteks Saksamaa reguleerivate organite omaga. Sellega seoses tuleb märkida, et aruandest pealkirjaga „Iraan: teave valitsuse järelevalvevõime ja kontrolli kohta, sealhulgas meedia tsensuuri ja interneti kasutamise järelevalve kohta“, mille avaldas 16. jaanuaril 2015 Kanada sisserände- ja pagulasseisundi komisjon (lisa B.8), Amnesty Internationali 16. novembril 2020 avaldatud aruandest 2019. aasta novembri meeleavalduste kohta Iraanis ja internetikatkestuste kohta (lisa B.10) ning uudisteagentuuri Human Rights Activists News Agency (HRANA) 8. detsembril 2022 avaldatud aruandest, mis sisaldab meeleavalduste 82 esimese päeva statistilist hinnangut, analüüsi ja kokkuvõtet, milles on näidatud surmade ja vahistamiste hinnanguline arv (lisa B.3), ning Freedom House'i avaldatud 2022. aasta aruandest internetivabaduse kohta Iraanis (lisa B.6) selgub, et Iraani konteksti iseloomustavad tsiviilelanikkonna korrapärane vastuseis režiimile, mille eest selle riigi ametiasutused on süstemaatiliselt represseerinud, kasutades eelkõige interneti jälgimise vahendeid. Neil asjaoludel ei saa välistada, nagu märgib nõukogu, et Iraani ametiasutused kuritarvitavad algul „seaduslikel“ eesmärkidel loodud funktsioone, nagu ApplySusp ja ApplySuspIP, repressiivsetel eesmärkidel.

113 Iraani side pealtkuulamissüsteemi funktsionaalsete osade kohta täpsustab hageja, et SHAHKAR-süsteem on lihtsalt võrgustik sidekasutaja isikusamasuse kontrollimiseks SIM-kaardi väljastamise ajal, mille eesmärk on pettuste ärahoidmine. Hageja väitel kogutakse selles süsteemis teavet isiku kohta, kellele kuulub SIM-kaart või tavatelefoniühendus, ning luuakse andmebaas, mida kasutatakse pettuste, ahistamise ja muu samalaadse kriminaalse tegevuse vastu võitlemiseks. Tuleb siiski märkida, et hageja selgitab samuti, et see süsteem võimaldab eelkõige Iraani mobiilsideoperaatoritel kontrollida sideteenuste kasutajate isikusamasust. Ent nagu on tõdetud eespool punktis 107, on tarkvara SIAM päringud suunatud kõikidele Iraani mobiilioperaatoritele ning viimased on kohustatud neile igal ajal ettekirjutatud viisil vastama ja

tagama tarkvarale SIAM pideva juurdepääsu andmetele, mis neil on kasutajate kohta. Sellest järeldub, et hageja selgitused ei lükka ümber nõukogu kinnitust selle kohta, et SHAHKAR-süsteem kujutab endast Iraani ametiasutuste pealtkuulamissüsteemi funktsionaalset koostisosa.

114 SHAMSA-süsteemi osas vaidleb hageja vastu sellele, et see on „kõneandmete ja SMS-ide (CDR) ning internetiprotokolli andmete (IPDR) kogumise liides“, nagu väidab nõukogu. Hageja väitel on tegemist lihtsalt „[tema] ja [mobiiliside]operaatorite vahelise sidevõrgu või -kanaliga, mille kaudu viimased suhtlevad sinna koode ja päringuid saates“. Ent ka selles osas ei ole hageja selgitused veenvad, arvestades esiteks eespool punktis 107 tehtud järeldust, et tarkvara SIAM päringud on suunatud kõikidele Iraani mobiilioperaatoritele ja et viimased on kohustatud neile vastama igal ajal ettekirjutatud viisil, ning teiseks viidet tarkvara SIAM farsikeelse kasutusjuhendi sisukorras nõukogu esitatud prantsuskeelse tõlke kohaselt päringule SMS-sõnumite saatmise kohta teatavale mobiilinumbrile.

115 CID-süsteemi kohta väidab hageja, et see võimaldab siduda omavahel seadme numbri, mobiilinumbri ja SIM-kaardi numbri. Selle süsteemi ülesanne on üksnes tuvastada ja kontrollida SIM-kaarti kasutavate mobiiltelefonide ja elektroonikaseadmete Iraani importimise õiguspärasust, et edastada see teave seejärel sideoperaatoritele. Jällegi tuleb lisaks selle süsteemi väljendatud õiguspärasele eesmärgile meenutada, et on tuvastatud, et Iraani mobiilsideoperaatorid on kohustatud võimaldama hagejale tarkvara SIAM kaudu pidevat juurdepääsu teabele, mis neil on oma kasutajate kohta, nii et hagejal on seega juurdepääs CID-süsteemis kogutud andmetele.

116 Lõpuks möönab hageja LI-süsteemi kohta, et tegemist on julgeolekusüsteemiga, mis võimaldab nõuda võrguoperaatorilt, et ta koguks ja edastaks korrakaitsejõududele eraisikute või organisatsioonide pealtkuulatud kommunikatsiooni. Hageja rõhutab, et seda süsteemi reguleerivad rangelt kohaldatavad Iraani õigusnormid. Iraani õigusnormidest, millele hageja ise viitab, tuleneb siiski, nagu on tõdetud eespool punktis 98, et olukorrad, kus telekommunikatsiooni pealtkuulamine on seaduslikult võimalik, on määratletud väga laialt.

117 Arvestades eespool punktides 95–115 esitatud kaalutlusi, tuleb asuda seisukohale, et nõukogu viitas Üldkohtus piisavalt konkreetsete, täpsete ja ühtelangevate kaudsete tõendite kogumile, mis võimaldab tõendada piisava seose olemasolu hageja ja olukorra vahel, mille vastu käesolevas asjas võideldakse, s.o rahumeelsete meeleavaldajate, ajakirjanike, inimõiguste kaitsjate, üliõpilaste ja muude oma seaduslike õiguste eest seisvate isikute represseerimised Iraani ametiasutuste poolt.

118 Seega tuleb hageja väited faktiliste asjaolude sisulise ebatäpsuse kohta tagasi lükata.

119 Sellest tuleneb, et kolmas väide tuleb tervikuna põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Neljas väide, et on rikutud proportsionaalsuse põhimõtet

120 Hageja väidab, et piiravad meetmed, mida tema suhtes kohaldatakse tema kandmise tõttu määruse nr 359/2011 I lisasse, on vastuolus proportsionaalsuse põhimõttega.

121 Hageja väidab seoses sellega esiteks, et Iraani suhtes minevikus võetud „rahvusvahelised sanktsioonid“ on põhjustanud niisuguste vahendite sulgemise, mis on tema jaoks eriti vajalikud ja millest ühte ta kasutab selleks, et vältida Iraani sageduste kattumist tema naaberriikide omadega,

ning teist, Location Based Systemit, ühendatud seadmete täpse asukoha määramiseks. Lisaks takistavad praegu Iraani suhtes kehtestatud sanktsioonid hagejal täita oma rolli sageduste reguleeriva asutusena ja tagada riigisisese telekommunikatsioonivõrgu tõrgeteta toimimine.

122 Teiseks väidab hageja, et „sanktsioonid“ takistavad tal kuuluda Global System for Mobile Communications Associationisse (GSMA) ja seega ei saa ta kasutada GSMA registrit, et takistada võltsitud ja ebaseaduslike seadmete parandamist. Sellel on mitu kahjulikku tagajärge, sealhulgas eelkõige võimatus võidelda tõhusalt pettuste vastu, varastatud telefonide paralleelturu loomine või ka võimatus tagastada varastatud telefone nende omanikele.

123 Nõukogu vaidleb hageja argumentidele vastu.

124 Proportsionaalsuse põhimõtte kohaselt, mis kuulub liidu üldpõhimõtete hulka, on majandustegevuse keelamise õiguspärasuse eeltingimus see, et keelavad meetmed on asjaomaste õigusnormidega taotletavate legitiimsete eesmärkide saavutamiseks sobivad ja vajalikud, arvestades, et juhul, kui on võimalik valida mitme sobiva meetme vahel, tuleb võtta kõige vähem piirav meede, ning tekitatud ebasoodne olukord peab olema vastavuses seatud eesmärkidega (vt 6. septembri 2013. aasta kohtuotsus Bank Melli Iran *vs.* nõukogu, T-35/10 ja T-7/11, EU:T:2013:397, punkt 179 ja seal viidatud kohtupraktika).

125 Lisaks, kuigi põhiõiguste austamine on liidu õigusaktide õiguspärasuse tingimus, tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et nende põhiõiguste suhtes ei kehti liidu õiguses absoluutne kaitse, vaid neid tuleb arvesse võtta vastavalt neil ühiskonnas olevale ülesandele. Järelikult saab nende õiguste kasutamist piirata, tingimusel et piirangud vastavad tegelikult liidu taotletava üldise huvi eesmärkidele ega kujuta taotletavat eesmärki silmas pidades endast ülemäärast ja lubamatut sekkumist, mis kahjustaks tagatud õiguste põhisisu (vt 13. septembri 2013. aasta kohtuotsus Makhlouf *vs.* nõukogu, T-383/11, EU:T:2013:431, punkt 97 ja seal viidatud kohtupraktika; 16. jaanuari 2019. aasta kohtuotsus Haswani *vs.* nõukogu, T-477/17, ei avaldata, EU:T:2019:7, punkt 74).

126 Käesolevas asjas tuleb rõhutada, et hageja ei ole esitanud ühtegi argumenti, mis tõendaks, et määruses nr 359/2011 ette nähtud piiravatel meetmetel, mis on tema suhtes vaidlustatud määruse vastuvõtmise tõttu kohaldatavad, ei ole õiguspärast eesmärki või et need ei ole selle eesmärgi saavutamiseks vajalikud ega sobivad. Ta piirdub ainult sisuliselt väitega, et rahvusvahelised sanktsioonid, mida Iraani suhtes varem kohaldati, on kahjustanud Iraani võimet täita oma ülesandeid, ilma et ta oleks tõendanud vajalikku seost määruses nr 359/2011 ette nähtud meetmetega.

127 Igal juhul tuleb märkida, et üks määruse nr 359/2011 eesmärkidest, nagu nähtub sisuliselt selle põhjendustest 1 ja 2, on surve avaldamine, külmutades teatavate selliste isikute rahalised vahendid ja majandusressursid, kes vastutavad inimõiguste tõsise rikkumise eest Iraanis, represseerides rahumeelseid meeleavaldajaid, ajakirjanikke, inimõiguste kaitsjaid, üliõpilasi ja muid isikuid, kes kasutavad oma seaduslikke õigusi, sealhulgas sõnavabadust.

128 Tuleb tõdeda, et selline eesmärk vastab ühise välis- ja julgeolekupoliitika (ÜVJP) õiguspärasele eesmärgile, milleks on ELL artikli 21 lõike 2 punktis b osutatud eesmärk tugevdada ja toetada demokraatiat ja õigusriigi põhimõtteid, inimõigusi ja rahvusvahelist õigust.

129 Lisaks ei saa määruses nr 359/2011 ette nähtud piiravaid meetmeid pidada ebasobivateks, arvestades hageja võtmerolli Iraani valitsuse nende nõuete elluviimisel, mis puudutavad internetisisu filtreerimist, kasutades selleks nuhkvara SIAM, nagu nähtub kolmanda väite analüüsist.

130 Peale selle tuleb neid meetmeid pidada vajalikuks, kuna – nagu nõukogu õigesti märgib – ei ole tõendatud, et alternatiivsed ja vähem piiravad meetmed, nagu eelneva loa süsteem või kohustus kõnealuste vahendite kasutamist tagantjärele põhjendada, võimaldaksid taotletavat eesmärki sama tõhusalt saavutada.

131 Seega tuleb neljas väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Esimene väide, mis tugineb sisuliselt võimu kuritarvitamisele

132 Hageja väidab, et kuigi nõukogu pädevust vaidlustatud määruse vastuvõtmiseks ei ole vaidlustatud, on nõukogu selles määruses hagejat puudutavas osas võimu kuritarvitanud. Tema väitel tuleneb selline võimu kuritarvitamine asjaolust, et tõeline põhjus, miks nõukogu kandis tema nime määruse nr 359/2011 I lisasse, on Iraani riigi kahjustamine.

133 Seega ei karistanud nõukogu hagejat tema tegevuse eest, nagu on ekslikult märgitud vaidlustatud määruses, vaid üksnes seetõttu, et hageja on valitsusasutus, mis tuleneb sellest, et ta kuulub kommunikatsiooniministeeriumi valitsemisalasse, nagu see on ka kõigis teistes riikides. Kohaldades hageja suhtes määruses nr 359/2011 ette nähtud piiravaid meetmeid, üritab nõukogu karistada hagejat ja seega halvata Iraani võimu.

134 Hageja väitel tuleneb kohtupraktikast, et kuigi sellise isiku õiguslik seisund, kelle suhtes kohaldatakse piiravaid meetmeid, või tema õiguslik või majanduslik seos riigi valitsusega võib olla kaudne tõend, mis võib tekitada nõukogul kahtluse, ei saa see üksi õigustada selliste meetmete võtmist.

135 Teiste määruse nr 359/2011 I lisasse kantud isikute nimed annavad samuti tunnistust sellest, et hageja kandmine nimetatud lisasse oli ülemäärane.

136 Hageja rõhutab lisaks, et nõukogu võetud piiravad meetmed ja Office of Foreign Assets Controli kehtestatud sanktsioonid kattuvad, mis annab tunnistust poliitilisest pahameelest Iraani Islamivabariigi vastu.

137 Nõukogu vaidleb hageja argumentidele vastu.

138 Tuleb meelde tuletada, et Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt on akti puhul võimu kuritarvitamisega tegemist vaid siis, kui objektiivsete, asjakohaste ja kokkulangevate tõendite põhjal selgub, et akt on vastu võetud eranditult või vähemalt määravalt muude eesmärkide saavutamiseks kui need, mida toodi esile, või aluslepingus asjaomase juhtumi lahendamiseks spetsiaalselt ette nähtud menetluse vältimiseks (vt 31. jaanuari 2019. aasta kohtuotsus Islamic Republic of Iran Shipping Lines jt *vs.* nõukogu, C-225/17 P, EU:C:2019:82, punkt 115 ja seal viidatud kohtupraktika).

139 Käesolevas asjas väidab hageja, et nõukogu kandis tema nime määruse nr 359/2011 I lisasse üksnes valitsusasutuseks olemise tõttu, mis tuleneb tema kuulumisest kommunikatsiooniministeeriumi valitsemisalasse, mitte tema enda tegevuse tõttu.

140 Teise väite analüüsist nähtub siiski (vt eespool punktid 25–34), et tema nime kandmine vaidlustatud määrusega määruse nr 359/2011 I lisasse ei olnud põhjendatud üksnes sellega, et ta oli seotud kommunikatsiooniministeeriumiga, vaid peamiselt sellega, et ta viis ellu Iraani valitsuse nõudeid internetisisu filtreerimise kohta, kasutades selleks tarkvara SIAM, ning eelkõige sellega, et ta kasutas ära kontrolli, mida ta teostab internetiühenduse ja mobiiltelefonide üle, et jälgida ka sellega meeleavaldajaid ning koostada üksikasjalik tabel dissidentide ja meeleavaldajate tegevusest, mida ametiasutused kasutasid 2022. aasta meeleavaldustel pärast M. Amini surma nii, nagu nad heaks arvasid.

141 Lisaks nähtub kolmanda väite analüüsist, et põhjendused, millega nõukogu õigustas hageja nime kandmist vaidlustatud määrusega määruse nr 359/2011 I lisasse, põhinesid piisavalt kindlal faktilisel alusel.

142 Lisaks ei ole hageja tõendanud, kuidas asjaolu, et määruse nr 359/2011 I lisas loetletud teiste isikute nimed, kelle kohta ta ise täpsustab, et ta ei soovi kommentaare esitada, või asjaolu, et Ameerika Ühendriikide ametiasutused otsustasid samuti võtta tema suhtes piiravaid meetmeid, on asjakohased tõendamaks, et nõukogu on käesolevas asjas võimu kuritarvitanud eespool punktis 138 meenutatud kohtupraktika tähenduses.

143 Seega tuleb esimene väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata ja seega hagi tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

144 Vastavalt kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna hageja on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud vastavalt nõukogu nõudele välja mõista hagejalt, kes ühtlasi kannab ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kuues koda)

otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Communications Regulatory Authoritylt (CRA).

Costeira Kancheva Öberg

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 16. oktoobril 2024 Luxembourgis.

Allkirjad